

Gyermekszív

„Zarándokének. Dávidé. Uram, nem fuvalkodik fel a szívem, nem kevély a tekintetem. Nem törekszem arra, ami túl nagy és elérhetetlen nekem. Inkább csitítottam, csendesítettem lelkemet, mint anya a gyermekét. Mint a gyermek, olyan most a lelkem. Bízzál, Izráel, az Úrban most és mindörökké!” (Zsolt 131)

Gyermekszív, gyermekszáj, gyermekszem... ízlelgetem a szavakat. Gyermeki lelkület, gyermeked gondolkodás, felnőttkor, lelki nagykorúság, bizalom és bizalmatlanság, bűn és bűnhődés, bűnbocsánat, kegyelmi pillanatok... – a zarándokok élete. Kapcsolat az élő Istennel. Indulás és megérkezés. Útközben megnyugvás és béke, ösbizalom és ösbiztonság megtapasztalása, mint a 3-4 éves gyermek az anyja ölében. A zsoltár írója átélte, nekünk is lehetséges. „Ha olyanok nem leszte, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába” – halljuk Jézus szavait, majd így folytatja: „Aki tehát megalázza magát, mint ez a kisgyermek, az a nagyobb a mennyek országában. És aki befogad egy ilyen kisgyermeket az én nevemben, az engem fogad be.”

Szeretnék gyermekszívet, gyermekszemet és gyermekszáját magamnak. Élet-halál kérdése a bennem lakó tiszta gyermek megtalálása. Ott van bennem, csak időközben felnőttem. Sokszor gyermeketeg vagyok, önzés, irigység van bennem. Pusztító érzelmek söpörtek végig rajtam. Megfáradtam a magam és a mások bűnei miatt. Jaj nekem! A zsoltár szerzője megtalálta, nekem is van esélyem, én is zarándok vagyok. Nekünk is van esélyünk megtalálni magunkban a sok réteggel letakart, befedett gyermeket. Vegyük ölbe a kisgyermekünket, unokáinkat! Tanuljunk tőlük! Kérdezzük meg magunktól: milyen a kapcsolat Istennel?

Unokáinkat, a 7 éves Annát és a 4 éves Verát kérdeztem, hogyan képzelik el Istent? Mindketten azt válaszolták, hogy Isten szeret. Megfogalmazták két egyszerű mondatban Isten lényegét. Arra is

megkértem őket, hogy rajzolják le Őt. A maguk egyedi stílusában, a színek és formák megválasztása által így is kifejezték a Mindenható szentségét és jelenvalóságát. Jó nekik, van tiszta lelki látásuk.

No, térjünk vissza a zsoltárhoz! Szokás volt abban az időben meghatározott időközönként felmenni a jeruzsálemi templomba. Amikor a Sion hegyéhez értek, a felfelé vezető lépcsőkön zsoltárokat énekeltek. Égető szükségét érezte a zarándok a szíve megtisztításának. Tudta, hogy a Szentlélek ezt megteheti. Tiszta szívvel akart a templomba megérkezni, a Szent elé járulni.

Megadatott neki. Ezért írta, hogy nem törekedett arra, ami túl nagy és elérhetetlen. Megalázta magát. Nem fuvalkodott fel a szíve, nem gondolt túl sokat magáról, nem volt kevély, dölyfös. Nem volt már gyilkos tekintete. Inkább csitította, csendesítette a lelkét, mint anya a gyermekét. Gondoljunk arra a jelenetre, amikor az édesanya ölbe veszi a síró kisgyermekét, átöleli és megvigasztalja. Ezt élte át a zarándok zsoltáros az Úrral való kapcsolatban, az Atya közelében. „Mint a gyermek, olyan most a lelkem”. Az Atya ölében ült, szárnyai alatt oltalmat, biztonságot, az otthon melegét kapta.

„Tollaival fedez be téged...”
„Szárnyai alatt gyógyulás van...”
Megtisztult a szíve, gyermekszíve lett.

Nem kerülhetjük meg a kérdést: mi hol tartunk a zarándokutunkon? Megtértünk? Ismétlem: megtértünk a bűneinkből? Engedtük, hogy neveljen minket a mennyei Atyánk? Hagytuk a Szőlősgazdának, hogy metssze le rólunk a vadhajtásokat? Megaláztuk magunkat? Ez annyira, de annyira nehéz! Vágyakozunk a mennyei Jeruzsálembe? Ha a válszunk „igen”, akkor haladunk felfelé a lépcsőn. Megaláztuk magunkat. Lemondtunk a bennünket pusztító gyilkos indulatokról. Gyermeki, jézusi lelkületre tettünk szert, mert könyörült rajtunk. Tudunk csodálkozni Isten nagyságán, felszabadult örömmel ujjongunk, mert szeret. Megtanulunk viszontszeretni. Bekerülni az ösbizalom és az ösbiztonság állapotába, nem ez a vágyunk mindnyájunknak? Megérkezni a Szentek Szentjéhez, boldogan átadni magunkat az ölelésnek... mint kisgyermek az édesanyja ölében...

Mi felnőttek akkor tudunk jól nevelni gyermekeket, ha hagyjuk, hogy minket neveljen a mennyei Atyánk. Elfogadjuk a dorgálást és a dicséretet egyaránt. Továbbadjuk a gyermekeinknek, unokáinknak és dédunokáinknak. Megtanítjuk nekik a lényegét, amit tőlük tanulunk: Isten szeret. Megtelik a szíve örvendező ujjongással Isten minden gyermekének, amikor a biztatást hallja:

„Bízzál, Izráel, az Úrban most és mindörökké!” „Bízzál, Isten gyermeke, az Úrban most és mindörökké!”